

EXPUNERE DE MOTIVE

În contextul internațional actual, migrația reprezintă un important domeniu de preocupare, atât pentru guverne cât și pentru organizații internaționale, care depun eforturi susținute pentru identificarea unor soluții de natură să reducă pe cât posibil efectele negative ale acestui fenomen în țările de tranzit și în cele de destinație. Amintim aici problemele legate de migrația ilegală, de traficul de persoane, amenințările la adresa siguranței naționale și a ordinii publice. La toate acestea se adaugă apariția unor efecte pe termen mediu și lung ca urmare a primirii și rămânerii pe teritoriu național a unor grupuri din ce în ce mai mari de persoane de diferite naționalități, cu orientări culturale diverse, religii diferite, care, în lipsa unei intervenții coerente a autorităților, poate conduce la apariția unor tensiuni, la segregare, proliferarea unor mișcări rasiste, xenofobe și antisemite.

În ultimii ani, autoritățile române au făcut eforturi de adaptare a cadrului legislativ, instituțional și al practicilor în domeniul migrației, azilului, al controlului frontierelor și al dreptului la liberă circulație. Toată această evoluție a fost făcută prin menținerea unui echilibru între necesitatea respectării drepturilor omului potrivit obligațiilor internaționale asumate de țara noastră și asigurarea unor pârghii și mijloace de luptă împotriva abuzurilor și a laturii ilicite a acestui fenomen. Toate aceste măsuri au fost intensificate în actualul context al integrării României în Uniunea Europeană.

În cadrul acestui proces, un rol important a fost acordat problematicii azilului și a refugiaților. După reglementarea procedurii de azil și a drepturilor de care se bucură atât solicitanții de azil, cât și refugiații și persoanele care au primit protecție umanitară condiționată, precum și crearea unei practici în acest domeniu, conforme cu cerințele existente în acquis-ul comunitar, se impunea dezvoltarea unei forme specializate de asistență din partea autorităților în vederea integrării în societate a străinilor care au primit o formă de protecție în România.

Necesitatea asigurării unor programe de integrare pornește în primul rând de la faptul ca persoanele care dobândesc o formă de protecție în România sunt, în marea lor majoritate oameni forțați să-și părăsească țările lor de origine, ca urmare a unor pericole de natură să le aducă o atingere gravă dreptului la viață, libertate sau integritate și să rămână pentru o

perioadă lungă de timp sau chiar pentru tot restul vieții în țara noastră. În majoritatea cazurilor acești oameni sunt nevoiți să înceapă o nouă viață în condiții noi, fără a cunoaște limba, specificul cultural românesc, sistemul legislativ, instituțional, uneori fără pregătire generală ori cu o profesie care nu își găsește corespondent pe piața autohtonă a forței de muncă.

Potrivit standardelor internaționale și europene aceste categorii de persoane beneficiază de asigurări sociale, asigurări sociale de sănătate, de asistență materială pentru asigurarea existenței, în general de toate drepturile economice și sociale de care beneficiază cetățenii statului respectiv, iar lipsa unei intervenții prompte a autorităților în vederea integrării lor în societate, a învățării limbii, obținerii unei independențe materiale față de autorități va conduce la crearea unei categorii de persoane inactive, a unor noi nuclee de sărăcie, a unei poveri pentru societatea românească și a unei surse de infraționalitate. Pe de altă parte, intervenția în sensul unei integrări rapide are ca efect transformarea acestora din beneficiari ai ajutoarelor sociale în plătitori de taxe și impozite, fără a mai menționa aportul la dezvoltarea unei societăți multiculturale.

În cadrul negocierilor pe Capitolul 24 Justiție și Afaceri Interne, legislația în domeniul integrării este considerată o prioritate, aceasta având rolul de pregătire a includerii României în spațiul comun european de libertate, securitate și justiție, măsurile de integrare fiind considerate necesare și pentru reducerea numărului de persoane care au primit o formă de protecție în România și care încearcă să plece în unul din statele membre ca urmare a lipsei de perspectivă și a inegalității de șansă.

În Raportul de țară pe anul 2003, Comisia Europeană evidențiază faptul că România se confruntă în continuare cu probleme în domeniul integrării refugiaților.

Ordonanța Guvernului privind integrarea socială a străinilor care au dobândit o formă de protecție în România este un act normativ care reprezintă un angajament asumat de Guvernul României prin Documentul de poziție pe Capitolul 24, Justiție și Afaceri Interne.

Proiectul de referință a fost supus dezbaterii publice, potrivit prevederilor Legii nr.52/2003 privind transparența decizională în administrația publică, prin publicarea acestuia, respectiv prin organizarea la sediul Ministerului Administrației și Internelor a unei ședințe publice, la data de 06.11.2003.

Față de cele prezentate, a fost elaborat proiectul de lege alăturat, în vederea aprobării Ordonanței Guvernului privind integrarea socială a străinilor care au dobândit o formă de protecție în România, pe care îl supunem Parlamentului spre adoptare.

PRIM MINISTRU

